Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :	Ἐξωτερικοῦ :
Ἐτησία. . . δρ. 7.—	Ἐτησία φρ. χρ. 8.—
Ἑξάμηνος. . » 4.—	Ἑξάμηνος φρ.χρ 4.50
Τρίμηνος . . » 2.15	Τρίμηνος φρ.χρ. 2.40

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικοῦ λεπ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ. 0.15.
ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ :
Τῆς Α' Περιόδου, ἕκαστον λεπτ. 30 [φρ. 0.30].
Τῆς Β' Περιόδου, λεπτ. 20 [φρ. 0.20].

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 12ον — Ἐν Ἀθήναις, 4 Ἰανουαρίου 1905 — Ἔτος 27ον — Ἀριθ. 5

Η ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

— Νά με, ἀφέντη! ἀπήντησεν ὁ ἐπιστάτης που ἔφθανε τρεχάτος.— Δυστυχῶς φέρνω κακὰς εἰδήσεις.

— Τί πρᾶγμα, Χάρα;

— Ἔφυγαν δύο Ἰνδοί.

— Πότε;

— Δὲν θὰ ἔχουν περάσῃ πολλὲς ὧρες, ἀφοῦ χθὲς τὸ βράδυ ἀκόμη ἦσαν εἰς τὴν φυτείαν.

— Καὶ αὐτὸ τί σημαίνει;

— Ἔχουν φύγῃ καὶ ἄλλοι, Δὸν Ραφαήλ; ἠρώτησεν ὁ ἰατρός.

— Ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ μέσα σὲ δεκαπέντε χρόνια, διότι βέβαια οἱ σκλάβοι μου δὲν μποροῦν νὰ ἔχουν παράπονα μαζί μου, ἀπήντησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ. Καυχῶμαι πῶς εἶμαι γι' αὐτοὺς μᾶλλον πατέρας παρὰ αὐθέντης, καὶ ποτὲ εἰς τὴν φυτείαν μου δὲν ἐχρησιμοποίησα τὴν μάστιγα.

— Τί Ἰνδοὶ ἦσαν; ἠρώτησεν ὁ ἰατρὸς τὸν Χάραν.

— Ἀπὸ τὸν Ἄνω Ὀρενόκον.

— Ἦσαν πολὺν καιρὸν σκλάβοι σας;

— Ἑπτὰ μῆνες.

— Ἀπὸ ποιόν τους εἴχατε ἀγορασμένους;

— Ἀπὸ ἕναν ταξειδιώτη πού τους εἶχε πιάσῃ στὸ στενὸ τοῦ Τοπάνου, ἀπήντησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ.

— Καὶ προτήτερα δὲν εἶχαν ἀποπειραθῆ καμμιὰ φορὰ νὰ φύγουν;

— Ποτέ.

— Καὶ δὲν ξεύρετε ἀπὸ ποίαν φυλὴν ἦσαν;

— Δὲν ἐφρόντισα ποτὲ νὰ το μάθω, Βελάσκε μου, ἀπήντησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ.

— Αὐτό μ' ἀνησυχεῖ.

— Καὶ γιατί;

— Αὐτὴ ἡ κραυγὴ που ἠκούσαμεν, ἡ ἐξαφάνισις τῆς λέμβου καὶ ἡ φυγὴ αὐτῶν τῶν δύο Ἰνδῶν εἶνε, μοῦ φαίνεται, πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν πρέπει νὰ περάσουν ὅλως διόλου ἀπαρατήρητα.

— Τί φοβεῖσθε, Βελάσκε;

— Δὲν ξεύρω τί νὰ σας εἰπῶ, ἀλλὰ ὅλα αὐτὰ τὰ γεγονότα ἔχουν, φαίνεται, σχέσιν μεταξύ των. Καὶ καταλήγω νὰ σας εἰπῶ, Δὸν Ραφαήλ, ὅτι μας κατεσκόπευσαν καὶ ὅτι ἡ ἐμφάνισις τοῦ Γιαρουρῆ εἶχε παρατηρηθῆ.

— Μά... ποῖος εἶχε συμφέρον νὰ μας κατασκοπεύσῃ;

— Οἱ δύο φυγάδες.

— Καὶ διὰ ποῖον σκοπόν;

— Ἔ!... γνωρίζετε ὅτι οἱ Ἰνδοὶ πάντοτε ἐφρόντισαν ν' ἀποκρύψουν ἀπὸ τοὺς λευκοὺς τὸν τόπον, ὅπου ἔκειτο ἡ περίφημος ἐκείνη πόλις τοῦ χρυσοῦ...

— Ἀλήθεια· μὰ οἱ δύο φυγάδες δὲν μου φαίνεται νὰ εἶχαν ς' αὐτὸ κανένα συμφέρον.

— Ποιός το ξεύρει!... Δὲν γνωρίζετε ἀπὸ ποῦ ἤρχοντο, οὔτε εἰς ποίαν φυλὴν ἀνήκουν.

— Μπᾶ! Προσπαθεῖτε νὰ εὑρῆτε συνειρμὸν ἰδεῶν, ἀλλ' ἀδίκως, γιατρέ μου. Ἐγὼ εἶμαι πεπεισμένος, ὅτι αὐτοὶ οἱ δύο Ἰνδοὶ ἐπέτυχαν ἁπλῶς τὴν στιγμήν, ὅπου κανένας δὲν ἐπέβλεπε τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ, διὰ νὰ βάλουν εἰς ἐνέργειαν τὸ σχέδιον τῆς φυγῆς, τὸ ὁποῖον ἴσως πρὸ πολλοῦ εἶχαν μελετήσῃ, καὶ τίποτε περισσότερον. Τί τους ἐνδιαφέρει αὐτοὺς τοὺς σκλάβους διὰ τὴν Μανόαν τῶν Ὀρενοκίων καὶ τῶν Ἠπειρομερίων, πού δὲν θὰ ἤκουσαν ἴσως ποτὲ οὔτε τὸ ὄνομά των; Αἴ! ἂς μὴν το συλλογιζώμεθα περισσότερον· ὁ Χάρας θ' ἀναλάβῃ νὰ στείλῃ νὰ τους εὕρουν.

Ὁ ἰατρὸς δὲν ἀπήντησεν, ἀλλὰ ἔσεισε τὴν κεφαλὴν εἰς ἔνδειξιν δυσπιστίας.

— Ἐμπρός! στὴ βάρκα! διέταξεν ὁ

«Ἡ ἄκατος ἐπρόβαινεν εἰς τὸν μεγάλον ποταμόν.» (Σελ. 34, στ. 6')

Ἀλόνσος, πηδῶν εἰς τὴν ἄκατον, τῆς ὁποίας τὰ πανιὰ ἦσαν κι' ὅλας ἀπλωμένα.

— Χάρα, εἶπεν ὁ Δὸν Ραφαήλ, παραδίδω στὰ χέρια σου ὅλα μου τὰ ἀγαθά.

— Μὴν ἔχετε καμμιὰ ἔννοια, ἀφέντη, ἀπήντησεν ὁ ἐπιστάτης· τὸ κτῆμα δὲν θὰ χάσῃ τίποτε ἀπὸ τὸν πλοῦτόν του.

— Ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς μῆνες τὸ πολύ, λογαριάζομε νὰ εἴμαστε ἐδῶ. Ἔχε γειά, καλέ μου Χάρα.

— Καλὸ κατευόδιο, ἀφέντη.

Ὁ Δὸν Ραφαὴλ καὶ ὁ ἰατρὸς ἐμβῆκαν εἰς τὴν ἄκατον. Ὁ σιγηλὸς Ἰνδὸς τοὺς ἠκολούθησεν. Ἔλυσαν κ' ἔπῆραν μέσα τὸ παλαμάρι, καὶ ἡ ἐλαφρὰ λέμβος, μὲ τὸ δροσερὸ ἀεράκι ποὺ κατέβαινεν ἀπὸ τὰ νοτιανατολικά, κατέβη τὸν ποταμὸν τῆς Κάουκας καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὰ ὕδατα τοῦ γίγαντος ποταμοῦ.

Ἅμα ὁ Γιαρουρῆς εἶδεν ἐμπρός του τὸ ρεῦμα τοῦ Ὀρενόκου, ἔβγαλεν ἕνα βαθὺν ἀναστεναγμὸν καὶ στρέφων πρὸς τὰ δυτικὰ εἶπε μὲ ἀπαίσιον τόνον :

— Ὁ Γιαρουρῆς θὰ σκοτώσῃ τὸν Γιόπη !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

ΑΝΑ ΤΟΝ ΟΡΕΝΟΚΟΝ

Εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ γλυκοφέγγῃ. Ἕνα κοκκινωπὸν φῶς μὲ κιτρινωπὰς ἀνταυγείας ἀνέβαινε γοργὰ ἀπὸ τὸ μέρος τῆς ἀνατολῆς κ' ἐδίωκε τὰ σκότη, ποὺ ἦσαν πυκνωμένα κάτω ἀπὸ τὰ ἀπέραντα δάση, τὰ ὁποῖα ἐξετείνοντο μέχρι τοῦ ἀπείρου, δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ τοῦ Ὀρενόκου.

Τὰ νερὰ τοῦ γίγαντος ποταμοῦ, ἐνῷ πρὸ μικροῦ ἀκόμη ἦσαν μαυροσκότεινα, ἐχρωματίζοντο μὲ μαργαροχρώμους λάμψεις, ἐνῷ πρὸς τὰ ἀνατολικὰ ἐλάμβαναν ροδίνας ἀποχρώσεις ὅπου ἀνεμιγνύοντο χρυσωμέναι τρέμουσαι.

Οἱ κάτοικοι τῶν ὀχθῶν ἐξυπνοῦσαν καὶ διέκοπταν τὴν σιγήν. Οἱ κόκκινοι πίθηκοι ἐφούσκοναν τὸ καρύδι τοῦ λαιμοῦ των, ἐκβάλλοντες τὰς ἰσχυράς των κραυγὰς καὶ τὰ φοβερά των μουγγρίσματα, τὰ ὁποῖα ἀκούονται, χωρὶς καμμίαν δυσκολίαν, ἐξ ἀποστάσεως πέντε μιλίων· οἱ κυνοπίθηκοι, ζῷα παμφάγα καὶ εὐκινητότατα, ἔβγαζαν τὰ ὀξέα των ἐπιφωνήματα καὶ ἐχροπηδοῦσαν εἰς τὰς ὑψηλὰς κορυφὰς τῶν δένδρων, ὅπου ἐζητοῦσαν οἱ ἀχθοφόροι τὰς φωλεὰς τῶν σφηκῶν καὶ τῶν καμπῶν διὰ νὰ καταβροχθίσουν τὰ ἔντομα.

Εἰς τὰς κορυφὰς τῶν φοινίκων, οἱ ραμφισταὶ μὲ τὰ ράμφη των, ποὺ εἶνε χονδρὰ σχεδὸν ὅσον ὁλόκληρον τὸ σῶμά των, ἐφώναζαν μὲ τὴν παράξενην κραυγήν των «τούκα-ρά-κά!» ἡ ὁποία εἶνε τραχεῖα καὶ δυσάρεστος εἰς τὴν ἀκοήν καθὼς τὸ τρίξιμο τοῦ τροχοῦ, ποὺ δὲν εἶνε καλὰ λαδωμένος. Οἱ παπαγάλλοι ἐφλυαροῦσαν καὶ ἐπτερύγιζαν ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἐπιδεικνύοντες τὰ πορφυρᾶ ἢ κίτρινα ἢ κυανᾶ πτερά των. Οἱ μπεντιβί, κουρνιαγμένοι εἰς τὰς ἄκρας τῶν μεγάλων φύλλων τῶν βανανεῶν, ἐχαιρέτιζαν τὴν ἐμφάνισιν τοῦ ἡλίου μὲ τὴν κραυγήν των μπεν τι βί, καὶ τὸ πουλί, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται Ὀνωράτος, κρυμμένο μέσα στὰ πυκνότερα κλαδιὰ ἐσφενδόνιζεν εἰς τὸν ποταμὸν ἐπάνω τοὺς μουσικοὺς τόνους του :

— Ντό. . . μί. . . σόλ. . . ντό !

Ἡ ἄκατος τοῦ Δὸν Ραφαήλ, μὲ τὸ δυνατὸ ἀεράκι ποὺ ἐφυσοῦσε, ἐπροβαίνεν εἰς τὸν μεγάλον ποταμόν, σχίζουσα, μὲ γοργὴν πρῶραν, τὸ ρεῦμα ποὺ κατέβαινε ἀργὰ-ἀργὰ ἀνάμεσα στὰς δύο ὄχθας, τὰς σκεπασμένας μὲ δάση ἀρχαῖα ὅσον ἡ δημιουργία τοῦ κόσμου.

Ὁ Γιαρουρῆς, πάντοτε σιγηλός, ἐκάθητο εἰς τὴν πρύμνην, κρατῶν τὸ δοιάκι καὶ ἐρευνῶν τὰ δάση μὲ τὰ ὀξέα βλέμματα, ὡς νὰ ἐφοβεῖτο κάποιον ἀπροόπτον κίνδυνον. Ὁ Ἀλόνσος ἔμενεν εἰς τὴν πρῶραν, ἐξηπλωμένος ἐπάνω στὸν πάγκον τῆς λέμβου καὶ κυττάζων μὲ θαυμασμὸν τοὺς πιθήκους, ποὺ ἐστρηφογύριζαν εἰς τοὺς κλάδους τῶν δένδρων μὲ καταπληκτικὴν εὐκινησίαν. Ὁ καλλιεργητὴς καὶ ὁ Βελάσκος καθήμενοι κοντὰ εἰς τὸν ἱστόν, ἐκουβέντιαζαν καπνίζοντες σιγαρέττα ἀπὸ καπνὸν εὐώδη καὶ ἡδονικώτατον.

Ἀρκετὴ ὥρα ἐπέρασεν ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποὺ δὲν ἔβλεπαν πλέον τὸ κτῆμα τοῦ Δὸν Ραφαήλ, καὶ ἡ ἄκατος ἔπλεεν εἰς μίαν καμπὴν τοῦ γίγαντος ποταμοῦ διευθυνομένη πρὸς τὴν συμβολὴν τοῦ Καπαναπάρου, ὅπου οἱ ταξειδιῶται μας ἐλογάριαζαν νὰ περάσουν τὴν πρώτην νύκτα.

Ἔξαφνα, μία ἀλλόκοτος κραυγή, ἡ ὁποία ὡμοίαζε μὲ τόνον μεταλλικόν, ἦλθε νὰ διακόψῃ τὴν συνομιλίαν ποὺ εἶχαν στήσῃ ὁ ἰατρὸς καὶ ὁ Δὸν Ραφαὴλ καὶ ν' ἀποσπάσῃ τὸν Ἀλόνσον ἀπὸ τὸ χάζευμά του.

— Τί εἶνε ; ἠρώτησεν ὁ καλλιεργητής, ὑψώνων τὴν κεφαλὴν καὶ βλέπων πρὸς τὴν ἐρημικὴν ὄχθην, ἡ ὁποία ἀπεῖχε τριακόσια βήματα περίπου.

— Δὲν ἠξεύρω, ἀπήντησεν ὁ ἰατρός, ὁ ὁποῖος ἐκύτταζε καλὰ-καλὰ πρὸς τὰ δένδρα. Ποτέ μου δὲν ἔχα ἀκούσῃ αὐτὸν τὸν τόνον.

— Μήπως τὸν ἔβγαλε κανένας πίθηκος νέου εἴδους ;

— Ἢ κανένα πουλί ; ἠρώτησεν ὁ Ἀλόνσος.

— Σᾶς λέγω, ποτέ μου δὲν εἶχα ἀκούσῃ τέτοιον τόνον, ἀπήντησεν ὁ ἰατρός· καὶ ὅμως πᾶνε δέκα χρόνια τώρα, ποὺ διατρέχω τὰς ὄχθας τοῦ Ὀρενόκου.

— Μήπως εἶνε σύνθημα ;

— Καὶ ποιος νὰ το φωνάξῃ, Δὸν Ραφαήλ ; Καθ' ὅσον ἐγὼ γνωρίζω, Ἰνδοὶ δὲν ὑπάρχουν εἰς αὐτὰ τὰ περίχωρα.

— Σούτ !. . .

Ἡ κραυγὴ ἐπανελήφθη μὲ τόσην ἔντασιν ὥστε ἦτο δυνατὸν ν' ἀκουσθῇ ἕως τρία μίλια μακράν. Ὡμοίαζε μὲ τὴν διάτορον κραυγὴν τοῦ ραμφιστοῦ, ἀλλ' ἦτο ἀπειράκις ἰσχυροτέρα.

— Γιαρουρῆ, εἶπεν ὁ Δὸν Ραφαήλ, στρεφόμενος πρὸς τὸν πάντοτε ἀπαθῆ καὶ ἀτάραχον Ἰνδόν, — ἤκουσες ἄλλην φορὰν αὐτὴν τὴν φωνή ;

— Ποτέ, ἀπεκρίθη ὁ Γιαρουρῆς.

— Γνωρίζεις τί σημαίνει ;

— Ὄχι.

— Ἠμπορεῖς νὰ μου εἰπῇς ἀπὸ ποῦ ἔρχεται ;

— Ἀπὸ τὴν ὄχθην.

— Μακρυὰ ἀπὸ μᾶς ;

— Ἕνα μίλι τουλάχιστον.

— Ὑποθέτεις πῶς μπορεῖ Ἰνδὸς νὰ φωνάξῃ ἔτσι ;

— Ἴσως.

— Δὲν ἀνησυχεῖς γι' αὐτό ;

— Ὄχι, διότι εὑρίσκομαι μὲ λευκοὺς ἀνθρώπους.

— Γνωρίζεις αὐτὸν τὸν βραχίονα τοῦ ποταμοῦ ;

— Ὄχι.

— Δὲν ἐπέρασες ἀπ' ἐδῶ ἄλλη φορά.

— Δὲν θυμοῦμαι.

Ὁ Δὸν Ραφαὴλ καὶ οἱ σύντροφοί του ἐσιώπησαν καὶ ἄνοιξαν καλὰ τ' αὐτιά των, ἐλπίζοντες νὰ ξανακούσουν ἐκείνην τὴν ἀνεξήγητον κραυγήν. Ἀλλ' αὐτὴ δὲν ἐπανελήφθη πλέον. Μόνον τὸ πτηνὸν Ὀνωράτος, κρυμμένον μέσα στοὺς μεγάλους φοίνικας, ἐπανελάμβανεν ἀναλλοιώτως τοὺς μουσικοὺς τόνους του :

— Ντό. . . μί. . . σόλ. . . ντό !...

— Περίεργον πρᾶγμα ! εἶπεν ὁ Δὸν Ραφαήλ, ἀφοῦ ἔμεινε σιωπηλὸς ὀλίγας στιγμάς. Κ' ἐγὼ δὲν ξεύρω διατί, ἀλλὰ ἀρχίζω ν' ἀνησυχῶ. Εἶνε ἀρά γε αὐτὸς ὁ τόπος, ὁ ἀνεξερεύνητος καὶ μυστηριώδης, ποὺ παράγει αὐτὸ τὸ συναίσθημα, ἢ μήπως ὁ πυρετὸς τοῦ χρυσοῦ, ὁ ὁποῖος μὲ διαφλέγει ; . . .

— Ἔχομεν καλὰ ὅπλα, ἐξάδελφε, εἶπεν ὁ Ἀλόνσος· δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ ἔχωμεν κανένα φόβον.

— Τὸ λέγει ἡ καρδιά του, τοῦ μικροῦ μας ! εἶπεν ὁ ἰατρός, μειδιῶν. Ἡ καλὴ ράτσα δέν σε γελᾷ ! . . .

— Ἀλήθεια, εἶπεν ὁ Δὸν Ραφαὴλ μὲ αὐτάρεσκον τρόπον. Ἡ οἰκογένεια τῶν Καμάργουα ἔχει στὰς φλέβας της τὸ αἷμα ἑνὸς ἀπὸ τοὺς πρώτους κατακτητάς, καὶ ἕνας πάππος μας.

Μία φοβερὰ καὶ ἀλλόκοτος ὀχλοβοή, ἀπερίγραπτος ὀχλοβοή, τοῦ διέκοψεν ἀποτόμως τὴν φράσιν. Ἦτο συναυλία ἀπὸ θρηνώδεις ὀλολυγμούς, ἀλλὰ ὀλολυγμοὺς τόσον ὀξεῖς ὥστε νὰ τρυπήσῃ καὶ τὰ στερεώτερα τύμπανα, τόσον σπαρακτικοὺς ὥστε ἐνόμιζες ὅτι τους ἔβγαζαν ἑκατὸν τοὐλάχιστον ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ὑφίσταντο βασανιστήρια· καὶ ἔπειτα ἠκούοντο κάτι ἀλλόκοτοι φωναί, σὰν ψαλμῳδίαι λόχου ὁλοκλήρου ψαλτῶν καὶ ἱερέων. Ἦσαν φωναὶ βαθυφώνων, βαριτόνων, τενόρων, σοπράνων καὶ κοτράλτων, καὶ ἐνόμιζες ὅτι ὅλοι αὐτοὶ οἱ ψάλται καὶ τραγουδισταὶ ἐπάσχιζαν πῶς ὁ ἕνας νὰ ξεπεράσῃ εἰς τὴν φωνὴν τοὺς ἄλλους μὲ τόνους τόσον δυνατοὺς ὥστε ν' ἀκουσθοῦν εἰς ἀπόστασιν ἀρκετῶν χιλιομέτρων.

— Τί συμβαίνει, ἐξάδελφε ; ἠρώτησεν ὁ Ἀλόνσος ἔκθαμβος. Μήπως τραγουδεῖ καμμιὰ φυλὴ ἀγρίων;

— Φυλή, ναί... ἀλλὰ φυλὴ ἀγρίων πιθήκων,— ἀπήντησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ, γελῶν.

— Πιθήκων;... Μά, αὐτὲς αἱ φωνὲς εἶνε ἀνθρωπινές, ἐξάδελφε !

— Νὰ οἱ τραγουδιστάδες, Ἀλόνσε. Ἰδέ τους!...

(Ἕπεται συνέχεια)

Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

[Κατὰ τὸ ἰταλικὸν τοῦ *Αἰμ. Σαλγάρη*.]

ΑΠΟ ΕΝ ΚΑΙ ΜΟΝΟΝ ΔΕΝΔΡΟΝ

Τὸ θαυμασιώτερον ἴσως ἀπὸ ὅλα τὰ δένδρα τοῦ κόσμου εἶνε ὁ φοῖνιξ τοῦ εἴδους Καρναχούβα. Φύεται εἰς τὴν Βραζιλίαν, καὶ αἱ ἰδιότητές του εἶνε ἀπιστεύτως πολύτιμοι. Εἰς κανὲν ἄλλο μέρος τῆς ὑδρογείου σφαίρας δὲν εὑρίσκεται φυτὸν δυνάμενον νὰ χρησιμοποιηθῇ εἰς τόσον ποικίλας καὶ ὠφελίμους χρήσεις. Ἀντέχει δὲ τὸ δένδρον τοῦτο καὶ εἰς τὰς μακροτέρας ἀνυδρίας, καὶ εἶνε πάντοτε πράσινον καὶ γεμάτον μὲ χυμόν.

Αἱ ρίζαι του χρησιμεύουν εἰς τὴν φαρμακευτικὴν ὡς καθαρτικὸν τοῦ αἵματος. Ὁ κορμός του παρέχει ἰσχυρὰς καὶ ἐλαφρὰς ἶνας, αἵτινες ἀποκτοῦν ὡραίαν στιλπνότητα, ἀπὸ τὸ ξύλον του δὲ κατασκευάζονται δοκοί, στύλοι καὶ ἄλλα οἰκοδομήσιμα ὑλικά, καθὼς καὶ πάσαλοι διὰ φράκτας. Ἀπὸ ἓν μέρος τοῦ δένδρου κατασκευάζεται κρασὶ καὶ ξύδι. Ἐπίσης ἐξάγεται ἀπὸ αὐτὸ ζάχαρι, ὡς καὶ ἓν εἶδος ἀμύλου, τὸ ὁποῖον ὁμοιάζει μὲ τὸν *σάγον*. Κατὰ τὰς περιόδους τῆς σιτοδείας καὶ τῆς ξηρασίας, αἱ πτωχότεραι τάξεις πορίζονται θρεπτικὰς οὐσίας ἀπὸ αὐτὸ τὸ δένδρον. Ὁ καρπός του συνήθως χρησιμεύει ὡς τροφὴ τῶν κτηνῶν. Ἡ σάρξ του ἔχει νόστιμον γεῦσιν, ὁ δὲ πυρὴν χρησιμεύει πολλάκις ἀντὶ τοῦ καφφέ. Τέλος ἀπὸ τὸ ξύλον τοῦ κορμοῦ κατασκευάζονται μουσικὰ ὄργανα, σωλῆνες ὕδατος καὶ ἀντλίαι ἀκόμη, ἐνῷ ἡ ἐντεριώνη ἀντικαθιστᾷ πολλάκις ἐξαίρετα τὸν φελλόν.

——

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΟΛΛΟΙ ἄνθρωποι — ἀφῃρημένους εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ τους εἴπῃ, — πολὺν καιρὸν μετὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ νέου ἔτους, ἐξακολουθοῦν νὰ γράφουν τὸ παλαιόν. Αἱ χρονολογίαι των, κατὰ τοὺς πρώτους μῆνας, εἰς τὰς ἐπιστολάς των, εἰς τὰς σημειώσεις των, εἰς τὰ βιβλία των, εἶνε ἐπιδιορθωμέναι· τὸ 3 ἔχει γίνῃ ἤδη 4, τὸ 4 ἔχει γίνῃ 5. . . Ἄλλοτε πάλιν αἱ χρονολογίαι φαίνονται. . . περυσιναί, διότι ἐλησμόνησαν νὰ κάμουν καὶ τὴν ἐπιδιόρθωσιν! Τελοσπάντων, οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν φαίνονται νὰ ἔχουν συναίσθησιν ὅτι ἐτελείωσεν ἓν ἔτος καὶ ἤρχισεν ἄλλο. Τὸ γεγονὸς δὲν τους ἔκαμε τόσην ἐντύπωσιν, ὥστε νὰ το ἐνθυμοῦνται πάντοτε, καὶ ὅταν γράφουν χρονολογίαν. Καὶ γελῶμεν εἰς βάρος τῆς ἀφῃρημάδος των, τῆς ἀπροσεξίας των ἢ τῆς ὑποδουλώσεώς των εἰς τὴν «συνήθειαν τῆς χειρός.»

Τὸ παρετήρησα πολλάκις. Καὶ μάλιστα, — ἁμαρτία ἐξωμολογημένη, — πολλάκις τὸ ἔπαθα κ' ἐγὼ εἰς τὴν ζωήν μου. . . Ἀλλὰ παρετήρησα συγχρόνως ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, οἱ ὁποῖοι ἐξακολουθοῦν νὰ γράφουν ἀστειότατα τὸ παλαιὸν ἔτος ἀντὶ τοῦ νέου, οὐδέποτε ἢ σπανιώτατα εἶνε παιδιά. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι τὰ παιδιὰ συνήθως δὲν εἶνε ἀφῃρημένα. Ἡ ἀφῃρημάδα εἶνε ἀρρώστεια μᾶλλον τῶν μεγάλων, οἱ ὁποῖοι ἔχουν πολλὰς φροντίδας εἰς τὸ κεφάλι των. Ἀλλ' αὐτὸ σημαίνει ἀκόμη, ὅτι τὰ παιδιὰ ἔχουν πλήρη τὴν συναίσθησιν ὅτι τελειώνει ἓν ἔτος καὶ ἀρχίζει ἄλλο. Τὸ γεγονὸς τοὺς κάμνει μεγάλην, ἰσχυρὰν ἐντύπωσιν, καὶ ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας ποὺ θὰ καλλιγράψουν εἰς τὴν πρώτην συγχαρητήριον ἐπιστολήν, εἰς τὸ πρῶτον συγχαρητήριον δελτάριον, εἰς τὴν πρώτην πρωτοχρονιάτικην κάρταν, τοὺς ἀριθμοὺς τοῦ νέου ἔτους, δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ το ξεχάσουν πλέον ποτέ.

Καὶ ἠμπορεῖ νὰ εἶνε διαφορετικά ; Ἠμπορεῖ νὰ μὴν ἐντυπόνεται τὸ *γεγονὸς* εἰς τὰ παιδιά ; Καὶ διὰ ποίους ἄλλους εἶνε ἡ πρωτοχρονιά ; Διὰ ποίους ἄλλους εἶνε τὰ δῶρα, τὰ παιγνίδια, ἡ βασιλόπηττα, τὰ κάλαντα, τὰ χρυσόδετα βιβλία, αἱ μουσικαί, αἱ δοξολογίαι, αἱ κάρτες καὶ αἱ εὐχαί; Οἱ μεγάλοι, οἱ ὁποῖοι ἔχουν εἰς τὴν ράχην των πολλὰ ἔτη, αὐτὰ ὅλα τὰ ἐσυνήθισαν ὥστε νὰ μὴ τους κάμνουν πλέον μεγάλην ἐντύπωσιν. Ἀκούουν τὸν ἐορτάσιμον θόρυβον, ἀλλὰ καλὰ-καλὰ δὲν ἠξεύρουν ἂν εἶνε θόρυβος Πρωτοχρονιᾶς, Χριστουγέννων ἢ Ἀποκρηᾶς. .. Ἤκουσαν τόσῳ πολλοὺς εἰς τὴν ζωήν των !. . . Ἔπειτα αὐτοὶ ἔπαυσαν πρὸ πολλοῦ νὰ δέχωνται δῶρα καὶ περιορίζονται εἰς τὸ νὰ κάμουν. Εἶνε δὲ πολὺ φυσικόν, ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος δέχεται τὸ δῶρον νὰ το ἐνθυμῆται περισσότερον ἀπὸ ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος τὸ προσφέρει. . . Ἡ πρωτοχρονιὰ λοιπόν, ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἔτους, ἀποτελεῖ γεγονός, τὸ ὁποῖον ἐντυπόνεται περισσότερον εἰς τὰ παιδιά. Ἀπὸ πόσας ἡμέρας, ἑβδομάδας, μῆνας προτήτερα, δὲν περιμένουν τὴν εὐτυχισμένην ἡμέραν τῆς βασιλόπηττας καὶ τῶν μποναμάδων !

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια. Ἤθελα ὅμως τὸ *γεγονὸς* νὰ μὴν ἔκαμνεν ἐντύπωσιν εἰς τὰ παιδιὰ μόνον διὰ τὴν βασιλόπηττα καὶ τοὺς μποναμάδες... Ἤθελα νὰ τους ἔκαμνεν ἐντύπωσιν μᾶλλον ὡς σταθμὸς τῆς ζωῆς σημαντικός, ὡς σημεῖον ὑψηλὸν ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἰμπορροῦν νὰ σταθοῦν ἐπὶ μίαν ἡμέραν, διὰ νὰ ἐπισκοπήσουν τὸ παρελθὸν καὶ τὸ μέλλον των...

Παρῆλθεν ἀκόμη ἓν ἔτος... Πόσον γρήγορα παρέρχονται τὰ ἔτη, πόσον ταχὺς προχωρεῖ ὁ Καιρός ! Τί ἐκάμαμεν κατὰ τὸ διάστημα αὐτό ; Ἐχρησιμοποιήσαμεν τὸν καιρόν μας, ἢ τὸν ἀφίσαμεν νὰ χαθῇ ἐπὶ ματαίῳ ; Τὸ ἔτος τὸ ὁποῖον παρῆλθε, μᾶς παραδίδει εἰς τὸ ἐρχόμενον μεγαλητέρους κατὰ τὸ σῶμα, κατὰ τὴν ἡλικίαν. Ἀλλ' ἀρά γε καὶ καλλιτέρους ; φρονιμωτέρους ; σοφωτέρους ; ἀγαθωτέρους ; καλλιτέρους καὶ κατὰ τὸν νοῦν καὶ κατὰ τὴν καρδίαν ; Εἰς ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα, γονεῖς, διδάσκαλοι, βιβλία, περιοδικά, —ὅλα εἰς αὐτὸ μᾶς προέτρεπαν, ἐκεῖ ἔτειναν αἱ προσπάθειαί των. Μὲ τὰς προσπαθείας των συνηνώσαμεν εὐσυνειδήτως καὶ τὰς ἰδικάς μας ; Ἢ ἐμείναμεν στάσιμοι ; Ἢ ἐγίναμεν χειρότεροι διὰ τῆς ἀμελείας, τῆς ὀκνηρίας, τῆς παρακοῆς, τῶν κακῶν συναναστροφῶν, τῶν κακῶν ἕξεων;

Ἰδοὺ μερικαὶ ἐρωτήσεις, τὰς ὁποίας καλὸν θὰ ἦτο νὰ ἔκαμναν πρὸς τὸν ἑαυτόν των τὰ παιδιὰ τὴν μεγάλην αὐτὴν ἡμέραν. Ἀπὸ τὴν ἰδίαν των συνείδησιν θὰ ἐλάμβαναν ἀπαντήσεις εἰλικρινεῖς, αἱ ὁποῖαι θὰ συνέτειναν εἰς τὸ νὰ χρησιμοποιήσουν ἀκόμη καλλίτερα τὸ ἀρχόμενον ἔτος, νὰ ἐπανορθώσουν τυχὸν τὰς ἐλλείψεις τοῦ προηγουμένου, καὶ μὲ σταθερώτερον, μὲ ἀσφαλέστερον βῆμα, νὰ βαδίσουν πρὸς μέλλον λαμπρόν.

Δὲν ὑπάρχει ὡραιότερος τρόπος,— ἀνεξαρτήτως τῶν δώρων καὶ τῶν διασκεδάσεων,—διὰ νὰ ἑορτάσωμεν καὶ νὰ χαιρετήσωμεν τὸ Νέον Ἔτος !

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ἔγιναν τότε φοβερὰ καὶ τρομερὰ καὶ ἀπερίγραπτα πράγματα μέσα ς' ἐκεῖνο τὸ δωμάτιον!

Ἦταν ἐκεῖ μέσα μία μεγάλη μαστέλλα γεμάτη μὲ νερό, καὶ μιὰ μεγάλη πλακάρα σαποῦνι. Ἕνα-ἕνα, τὰ κακόμοιρα τὰ ζωάκια ἐμπῆκαν, θέλοντας καὶ

«Ὁ κύριος καθηγητὴς τὰ ἐκατάβρεχε.»

μή, μέσα στὴ μαστέλλα, καὶ ὁ κύριος καθηγητὴς τὰ ἐκατάβρεχε μὲ ἕνα μεγάλο κλυστῆρι, καὶ τους ἔτριβε τὴ γοῦνα ἐπάνω καὶ κάτω, καὶ ἄφινε τὸ σαποῦνι νὰ μπαίνῃ μέσα στὰ μάτια τους, καὶ αὐτός, ὅλη αὐτὴ τὴν ὥρα ἐτραγουδοῦσε μὲ τὴν ἀγριοφωνάρα του ἕνα τραγουδάκι, ποῦ εἶχε μάθῃ, λέει, ὅταν ἤτανε μαζὶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους, καὶ το ἔλεγε «Τραγοῦδι τοῦ Λουτροῦ».

Νὰ τί ἔλεγε τὸ τραγοῦδί του:

Τρίβε! τρίβε! τρίβε!
Μὲ σαποῦνι τρίβε!
Πλύσου πλύσου! πλύσου
Πλύσου μὲ νερό!
Κάθε Σαββατόβραδο
Πήγαινε καὶ γδύσου!
Κ' ἔμπα στὸ μπανάκι σου
Τὸ ζεστὸ-ζεστό.
Πιάσε τὸ σαποῦνί σου,
Κάμε σαπουνάδα,
Κάμε στὸ κορμάκι σου
Παστρικὴ μπουγάδα!
Τρίβε! τρίβε! τρίβε!
Μὲ σαποῦνι τρίβε!
Νὰ γενῇς σὰν πούπουλο
Μέσα στὸν ἀφρό.
Πλύσου! πλύσου! πλύσου!
Πλύσου μὲ νερό!

Κ' ὕστερα σκουπίσου
Μὲ τὸ λουτρικό!
Τρίψου! τρίψου! τρίψου!
Ὡς ποῦ νὰ στεγνώσῃς!
Τρίψου! τρίψου! τρίψου!
Γιὰ νὰ ζεσταθῇς!
Κι' ἅμα τελειώσῃς,
Πήγαινε καὶ κρύψου
Στὸ ζεστὸ κρεββάτι σου
Γιὰ νὰ κοιμηθῇς!

Καὶ κάθε φορὰ ποῦ ἔλεγε «Τρίβε! τρίβε! τρίβε!» ἡ «Τρίψου! τρίψου! τρίψου!» ὁ κύριος Μαϊμουδιάδης ἔτριβε τόσο δυνατὰ τὰ κακόμοιρα τὰ κουταβάκια, ὥστε ἔβαζαν τὲς φωνὲς ἀπὸ τὸν πόνο.

— Ἄχ! μαμμά μου! μή, δάσκαλε, καὶ θὰ μου ξερριζώσῃς τὴ γοῦνά μου! ἐφώναζε τὸ Ἀρκουδόπουλο.

— Μή με σφίγγῃς ἔτσι, γιατί θὰ σε δαγκάσω! ἔσκουζε ἀπὸ τὸν πολὺν πόνον ὁ μικρὸς Λεονταράκης.

Ἀλλὰ ὁ κύριος Μαϊμουδιάδης ἐννοοῦσε νὰ ἐκτελέσῃ τὸ πρόγραμμά του.

Ἀφοῦ τὰ ἔπλυνε καλὰ-καλά, τὰ ἐσκούπισε, καὶ ὕστερα τοὺς ἐφόρεσε τὰ ρουχαλάκια των. Καὶ τί ροῦχα, μάτια μου! Νὰ βλέπατε τὴν δεσποινίδα Τιγρίναν μὲ τὸ ὀμπρελλίνό της ἢ τὸν μικρὸν Ἀγριοκαπράκον μὲ τὸ κασκετάκι του καὶ τὴ σάκκα του, θὰ σας ἔπιαναν κάτι γέλια, ποῦ δὲν θὰ εἴχαν τελειωμό! Ὁ κύριος Μαϊμουδιάδης ὅμως ἔλεγεν ὅτι, χωρὶς ροῦχα, δὲν γίνονται οὔτε γράμματα οὔτε παιδεία!...

Αὐτὰ ἔγιναν τὴν πρώτην ἡμέραν.

Ἐσχόλασε τότε τὰ παιδιὰ ὁ κύριος Μαϊμουδιάδης, ἀφοῦ τους εἶπε ὅτι τὴν

«Τὴν δεσποινίδα Τιγρίναν μὲ τὸ ὀμπρελλίνο της...»

ἄλλην ἡμέραν τὸ πρωὶ ἀρχίζουν τὰ μαθήματα.

— Κυττάξετε νὰ ἔλθετε ἐνωρίς! τοὺς ἐφώναξεν. Ὅποιος ἔλθῃ ἐξώρας, θὰ μείνῃ νηστικός!

(Ἕπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Τ' ΑΓΥΡΙΣΤΑ ΚΕΦΑΛΙΑ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια)

— Ναί, μὰ ξέρεις, εἶνε μιὰ τρύπα ἀποκάτω στὸ κρεββάτι, παρετήρησεν ἡ Ἐβελίνα.

— Μιὰ τρύπα! ἀνέκραξαν συγχρόνως ἡ κυρὰ Ράϊτ καὶ ἡ Μαρία.

— Μάλιστα, μιὰ τρύπα· ἐπῆγα κ' ἐκρύφτηκα ἐκεῖ μία ἡμέρα που παίζαμε τὸν κρυφτό, καὶ ἦταν τόσο σκοτεινά, ὥστε ἐφοβόμουν καὶ ἐπῆρα ἕνα κερί, καὶ τὸ κερὶ ἔπεσε κάτω καὶ ἔκανε ἕναν μεγάλο λεκὲ στὸ χαλί. Ἐκόψαμε λοιπόν, ἐγὼ κ' ἡ Μαριωρή, τὸ λεκιασμένο κομμάτι, καί...

— Δυστυχία μου! φαντάσου νὰ ἐβάζατε φωτιὰ στὸ σπίτι, καὶ νὰ ἐκαιγόμαστε ὅλες! ἀνέκραξεν ἡ κυρὰ Ράϊτ.

— Τρέχω ἐπάνω νὰ ρίξω μιὰ ματιά! εἶπεν ἡ Μαρία.

Ἐπέστρεψε μετ' ὀλίγον καὶ εἶπεν ὅτι ἦτο ἕνα κομμάτι χαλὶ εἰς τὴν σοφίταν, μὲ τὸ ὁποῖον ἠμποροῦσαν νὰ ἐπισκευάσουν τὴν βλάβην. Ἡ κυρὰ Ράιτ καθησύχασε μ' αὐτό, καὶ ἑπομένως ἀπεφασίσθη νὰ περιορισθοῦν αἱ ἀνακαινίσεις εἰς τὲς κουρτίνες καὶ τὸ χαρτὶ τοῦ τοίχου.

— Λοιπόν, θ' ἀφίσωμε τὰ ἄλλα δωμάτια ὅπως εἶνε, εἶπεν ἡ Δωροθέα. Πραγματικῶς, δέν μου φαίνεται νὰ ἔχουν ἀνάγκην ἀπὸ ἀλλαγήν... Αὐτὴ μάλιστα θὰ τα εὕρῃ πῶς εἶνε ἔξοχα!

— Ἐλπίζω πῶς δὲν θὰ της κατέβῃ ν' ἀλλάξῃ τὸ σαλονάκι τῆς καϊμένης τῆς μητέρας μας! παρετήρησε μὲ θλιβερὸν τόνον ἡ Μαριάννα. Δὲν μ' ἀρέσει νὰ χάσωμεν τὰς ἀναμνήσεις...

— Δὲν βλέπω τί ἀναμνήσεις μπορεῖς νἄχῃς καὶ σὺ τώρα! ἀπήντησεν ἡ Δωροθέα μὲ ἀπότομον τρόπον. Ἐσὺ ποτὲ δὲν εἶχες μείνῃ ς' αὐτὸ τὸ σπίτι, ὅταν ἔζοῦσε ἡ μητέρα!

— Θαρρεῖς πῶς ὅλες εἶνε ἀναίσθητα πλάσματα σὰν κ' ἐσένα! ἀνέκραξε πειραγμένη ἡ Μαριάννα. Ἐγὼ τὰ φαντάζομαι τὰ πράγματα που δὲν εἶδα...

— Ἐγὼ θαρρῶ πως εἶνε δύσκολο νὰ λέγω «μαμμά», παρετήρησεν ἡ μικρούλα Οὐένιφρεδ. Μὶς Δάλυ, νὰ σας λέγω ἔστι, γιὰ νὰ συνειθίσω;...

— Ὦ! ἀγάπη μου! εἶπεν ἡ μὶς Δάλυ μ' ἐπιπληκτικὸν τόνον· δὲν κάνει! δὲν γίνεται αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Μπορεῖ νὰ ξεχάσῃς καὶ νὰ με 'πῇς ἔτσι, ὅταν ἔλθῃ ἐδῶ ἡ κυρία Μάρσαλ, καὶ νὰ τῆν κάνῃς νὰ πειραχθῇ καὶ θυμώσῃ.

— Καλέ, δὲν βαρύνεσθε! ἀνέκραξεν ἡ Ἰσαβέλλα. Ἂν πειραχθῇ καὶ νὰ θυμώσῃ, θὰ 'πῇ πῶς εἶνε ἀνόητη.

— Πρέπει νὰ της ἑτοιμάσωμε τὴν ὑποδοχήν, εἶπεν ἡ Ἐβελίνα, ἡ ὁποία ἦτο ἀναπαυτικὰ ἐξηπλωμένη εἰς μίαν κουνιστὴν πολυθρόναν, μὲ τὰ χέρια της σταυρωμένα πίσω ἀπὸ τὴν κεφαλήν της, εἰς τὴν στάσιν τῆς ἡρωΐδος τοῦ τελευταίου βιβλίου που εἶχε διαβάσῃ.—Πάντα κάμνει ἑτοιμασίες ὁ κόσμος, ἅμα περιμένει τὴν νύμφην...

— Φυσικά, ἅμα ἔλθῃ, θὰ της κάμωμεν τὴν ὑποδοχὴν ποῦ πρέπει, εἶπεν ἡ Δωροθέα. Θὰ πᾶμε ὅλες εἰς τὴν εἴσοδον νὰ τους ὑποδεχθοῦμε. Αὐτὸ εἶνε ἁπλῆ εὐγένεια, καὶ δὲν πιστεύω νὰ ἔχῃ κανεὶς τὴν ἀπαίτησιν νὰ κάμωμε τίποτε παραπάνω.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Η ΥΠΟΔΟΧΗ

— Μὶς Ἐλεονώρα, δὲν θἄρθουν γρηγορώτερα μὲ τὸ ν' ἀνοίγῃς τὴν πόρτα καὶ ν' ἀφίνῃς ἔτσι νὰ μπαίνῃ μέσα ὁ κρύος ἀέρας!...

— Μήπως το θέλω κ' ἐγώ, πού την ἀνοίγω, κυρὰ-Ράϊτ;... Κάθομαι στὰ ἑφτὰ καρφιά! ἀπήντησεν ἡ Ἐλεονώρα.

— Ἀλήθεια! ποῦ νὰ βροῦμε ἡσυχία τώρα· εἶπε καὶ ἡ Ἰσαβέλλα. Φαντασθῆτε! περιμένουμε μιὰ μητέρα, ποῦ δέν την εἴδαμε καμμιὰ φορὰ ὡς τώρα...

Ὅλο τὸ σπιτικὸ ἦτο μαζεμμένο εἰς τὸν διάδρομον, διότι ἀνεμένετο ὁ ἐρχομὸς τοῦ κυρίου καὶ τῆς κυρίας Μάρσαλ.

Ὁ διάδρομος, ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῶν κοριτσιῶν, εἶχε διακοσμηθῆ μὲ σημαίας, μὲ χρωματιστὰ χάρτινα στολίδια καὶ μὲ ἄνθη. Ἡ ὄψις του ἦτο χαρμόσυνος, καὶ ἰδίως ἐπροκαλοῦσε τὸν θαυμασμὸν ἡ ἀμερικανικὴ σημαία, ἡ ὁποία ἦτο περιπλεγμένη μὲ τὴν ἐθνικὴν σημαίαν τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου τῆς Μεγάλης Βρεττανίας καὶ Ἰρλανδίας, χάριν λεπτῆς φιλοφρονήσεως πρὸς τὴν ἐθνότητα τῆς κυρίας Μάρσαλ. Ἡ Δωροθέα εἶχε σοβαροὺς ἐνδοιασμοὺς ἂν ἦτο σωστὸ ἢ ὄχι νὰ ἐνθαρρύνουν τὰ ἐθνολογικὰ αἰσθήματα τῆς κυρίας Μάρσαλ, ἡ ὁποία εἰς τὸ μέλλον θὰ ἦτο Ἀγγλὶς καὶ αὐτή, ἀλλὰ ἐπὶ τέλους ὑπεχώρησεν εἰς τὰς παρακλήσεις τῶν ἀδελφῶν της.

Ὅλα τὰ κορίτσια ἐφοροῦσαν καινούρια κόκκινα ροῦχα. Ἡ Ἐβελίνα ἔβαλε ὅλα τὰ δυνατά της διὰ νὰ πείσῃ τὴν Δωροθέαν νὰ της ἐπιτρέψῃ ν' ἀφίσῃ ξέπλεχα τὰ μαλλιά της καὶ νὰ καλλωπίσῃ τὸ στιλπνοκόκκινον φόρεμά της μὲ μίαν τραχηλιὰν ἀπὸ δαντέλλαν· ἀλλὰ ἡ Δωροθέα ἠρνήθη, αὐτὴ δὲ καὶ ἡ Μαριωρή, αἱ δύο θιασώτιδες τῆς τελείας ἁπλότητος, εἶχαν τὰ μάτια των τέσσερα μήπως ἡ νεαρὰ φιλάρεσκος ἀναβῇ κρυφὰ-κρυφὰ ἐπάνω καὶ κάμῃ τὰς ποθουμένας τροποποιήσεις τοῦ στολισμοῦ της.

Ἡ Δωροθέα εἶχε συνθέσῃ μίαν μικρὰν εὐχετήριον προσφώνησιν, τὴν ὁποίαν ἐσκόπευε ν' ἀπαγγείλῃ καὶ τὴν ὁποίαν ἐκ τῶν προτέρων ἀπεθαύμαζεν ἡ οἰκογένεια.

Ἐπὶ τέλους ἠκούσθη ὁ κρότος τῆς τροχηλασίας. Ἡ θύρα ἠνοίχθη, καὶ εἰσῆλθον ὁ κ. καὶ ἡ κ. Μάρσαλ. Αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἔπρεπε νὰ προβῇ ἡ Δωροθέα καὶ νὰ ἐκφωνήσῃ τὸ λογίδριόν της. Ἔκαμεν ἕνα βῆμα ἐμπρός, ἀντελήφθη ὅτι ἐμπρός της ἐστέκετο μία ἐντελῶς ξένη καὶ ἄγνωστος κυρία, τὰ ἔχασε, καὶ παρ' ὀλίγον νὰ τα βάλῃ στὰ πόδια, ἂν δὲν ἔβαζεν ἡ κυρία Μάρσαλ τὰ χέρια της ὁλόγυρα στὴν μέσῃ της καὶ δέν την ἐτραβοῦσε κοντά της.

«Ἡ κυρία Μάρσαλ ἐκύτταξε ὁλόγυρα» (Σελ. 38, στ. α'.)

— Αὐτὸ τὸ ὑψηλὸ κορίτσι εἶνε βέβαια ἡ Δωροθέα! εἶπε καὶ ἔσκυψε νὰ την φιλήσῃ. Καλή μου κόρη, εἶμαι πολὺ-πολὺ εὐτυχής που ἦλθα σπίτι καί σας βλέπω ὅλες.

Ἡ Δωροθέα ἔμεινε μάρμαρο· δὲν κατώρθωσεν οὔτε λέξιν νὰ προφέρῃ, διότι, ὁσάκις ἤρχετο εἰς ἐπαφὴν μὲ ξένον πρόσωπον, ἐπάγονε κυριολεκτικῶς καὶ δὲν ἠμποροῦσε οὔτε νὰ σκεφθῇ.

Ἡ κυρία Μάρσαλ ἔστρεψε πρὸς τὰ ἄλλα κορίτσια.

— Σᾶς γνωρίζω ὅλες, εἶπε· μοῦ φαίνεται σὰν νὰ εἴμαστε παλαιὲς φιλενάδες. Δὲν αἰσθάνεσθε καὶ σεῖς τὸ ἴδιο;

Τὰ κορίτσια ὑπετάχθησαν μὲ σιωπὴν καὶ ἀφασίαν εἰς τὰ ἀγκαλιάσματά της, καὶ μόνον ἡ Οὐένιφρεδ ἔτρεξε κ' ἐκρύφθη ὀπίσω ἀπὸ τὴν μὶς Δάλυ, ὅπου τὴν ἐξετρύπωσεν ὁ πατέρας της, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο ὅτι πολὺ διεσκέδαζε μὲ αὐτὴν τὴν σκηνήν.

— Θὰ πάρουν θάρρος σιγὰ-σιγά, Ἀλίκη, εἶπε μὲ φαιδρὸν τόνον, ἐνῷ ἐκτυποῦσε μὲ τὴν παλάμην του τὸν τὸν ὦμον τῆς Δωροθέας. Ὡς ποῦ νὰ ἐξακριβώσουν ὅτι δὲν δαγκάνεις; ἔλα νὰ σου παρουσιάσω τὸ ἐπίλοιπον σπιτικό μας. Ἀπ' ἐδῶ εἶνε ἡ μὶς Δάλυ, ἡ πιστὴ φίλη, διὰ τὴν ὁποίαν σου ἔκαμα λόγον.

Ἡ κυρία Μάρσαλ ἔσφιξε τὸ χέρι τῆς μὶς Δάλυ.

— Ἐλπίζω, εἶπεν, ὅτι θὰ εἶσθε τόσον καλὴ φίλη καὶ δι' ἐμὲ ὅσον ἦσθε ἕως τώρα γι' αὐτὰ τὰ φίλτατα παιδιά.

Ἡ μὶς Δάλυ ἐτραύλισε μερικὰς λέξις κ' ἐγλύστρησεν ὀπίσω ἀπὸ τὴν κυρίαν Ράϊτ, ἡ ὁποία δὲν ἐφάνη τόσον ἐντροπαλή, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας ἐξεφούρνισε τὸ λογίδριόν της, ὅταν ἦλθεν ἡ σειρά της.

— Κ' ἐγὼ σᾶς ὑπερευχαριστῶ, κοκωνίτσα μου, κ' ἐλπίζω πῶς θὰ δῆτε ὅτι ἐκάμαμε ὅλες μας τὸ καθῆκόν μας ς' αὐτὰ τὰ καλά μας κορίτσιά...

Ἅμα ἐτελείωσαν αἱ παρουσιάσεις, αἱ ὑπηρέτριες ἐπῆγαν κάτω, καὶ ὁ κ. Μάρσαλ ἠρώτησε τὴν Δωροθέαν ἂν ἦτο ἕτοιμον τὸ τραπέζι διὰ νὰ φάγουν.

— Θὰ εἶνε ἕτοιμον εἰς τὰς ἕξ, ἀπήντησεν ἡ μεγάλη κόρη, μὲ ξηρότατον ὕφος, σὰν νὰ ὡμιλοῦσε μὲ κανένα ξένον· ἔχετε λοιπὸν καιρὸν ἕνα τέταρτον τῆς ὥρας νὰ ἀλλάξετε καὶ νὰ πλύνετε τὰ χέρια σας.

Αὐτὸ τὸ μέρος τοῦ προγράμματος τῆς ὑποδοχῆς, τὸ ὁποῖον ἐψηφίσθη μετὰ πολλὰς συζητήσεις, εἶχε κριθῆ ὡς γελοῖον ἀπὸ τὰς μικροτέρας, αἱ ὁποῖαι ἔλεγαν ὅτι ἔπρεπε νὰ καθήσουν ἀμέσως στὸ τραπέζι καὶ ἦτο ἐντελῶς περιττὸν νὰ πλύνουν τὰ χέρια. Ἀλλὰ ἡ Μαρία καὶ ἡ κυρὰ-Ράϊτ ἐδήλωσαν ὅτι αἱ νιόνυφες κυρίες ποτὲ δὲν κάθονται νὰ φάγουν χωρὶς νὰ πλύνουν τὰ χέρια των, διότι ἀλλέως δὲν ἀρέσουν στοὺς ἄνδρας των, καὶ ἔτσι τὸ ἀπαιτούμενον διάλειμμα διὰ τὸ χειρονίψιμον ἔμεινεν εἰς τὸ πρόγραμμα.

Ὅλη ἡ λιτανεία τῶν κοριτσιῶν ἠκολούθησεν ἐπάνω τὸν κ. καὶ τὴν κυρίαν Μάρσαλ, διὰ νὰ ἴδοῦν τί ἐντύπωσιν θὰ ἔκαμναν οἱ ἐξωραϊσμοὶ τῆς κρεββατοκάμαρας.

Ἡ κυρία Μάρσαλ ἐκύτταξεν ὀλόγυρα ἔκθαμβος ὅταν ἡ Δωροθέα ἤνοιξέ θριαμβευτικῶς τὴν θύραν.

Ὁ κ. Μάρσαλ ἄρχισε νὰ σφυρίζῃ ἕνα σκοπόν.

— Ἐνόμιζα ὅτι δὲν ἐπρόκειτο τίποτε νὰ γίνῃ ἐδῶ μέσα, πρὶν ἔλθωμε ! εἶπε.

— Μᾶς ἐγράψατε νὰ φροντίσωμε γιὰ ὅ,τι ἦτο ἀνάγκη, καὶ ἡ κυρὰ-Ράϊτ εἶπε πως ἔπρεπε νὰ ἑτοιμασθῇ αὐτὸ τὸ δωμάτιον. . . εἶπεν ἡ Δωροθέα, προσθέτουσα μὲ ἀνησυχίαν :— Δέν σας ἀρέσει;

— Ὦ ! παραπολὺ μάλιστα ! ἀπεκρίθη ὁ πατέρας της, σκασμένος στὰ γέλια καθὼς ἐκύτταζε τὴν σύζυγόν του. Εἶνε ὁμολογουμένως πολὺ γελαστό !

— Βλέπετε. . . μᾶς ἐλέγατε πῶς... πῶς. . . δηλαδὴ εἶνε κόρη διευθυντρίας παρθεναγωγείου, καὶ ἐπομένως δὲν εἰμπορεῖ παρὰ νὰ ἔχῃ καλλιτεχνικὰ γοῦστα! ἐξήγησεν ἡ Δωροθέα, ἡ ὁποία ἐδυσκολεύετο φοβερὰ νὰ προφέρῃ τὰ λόγια της καὶ δὲν ἤξευρε πῶς νὰ τὴν ὀνομάσῃ τὴν κυρίαν Μάρσαλ.

Ὁ κ. Μάρσαλ ἐκάθησε εἰς τὴν καρέκλαν διὰ νὰ γελάσῃ μὲ τὴν ἄνεσίν του. Ἡ σύζυγός του ἔκαμε τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν καὶ ἄρχισε νὰ θαυμάζῃ ὅ,τι εὐσυνειδήτως ἦτο δυνατὸν νὰ θαυμάσῃ.

Τὸ θέαμα ἐκεῖνο ἦτο βεβαίως ἱκανὸν νὰ πειράζῃ τὰ νεῦρα παντὸς ἀνθρώπου ἀγαπῶντος τὴν ἁρμονίαν τῶν χρωμάτων. Τὸ χαρτὶ τοῦ τοίχου ἦτο μὲ μεγάλα καὶ κτυπητοῦ χρωματισμοῦ σχέδια (τὰ παιδιὰ εἶχαν ξετρελλαθῆ μὲ ἕνα χαρτί, ὅπου ἦσαν ζωγραφισμένοι κυνηγετικαὶ σκηναί, ἀλλὰ ἡ κυρὰ-Ράϊτ εἶχε κατορθώσῃ εὐτυχῶς νὰ πείσῃ τὴν Δωροθέαν ὅτι χαρτὶ μὲ λαγωνικὰ καὶ κυνηγοὺς δὲν ἦτο κατάλληλον διὰ νυμφικὴν κρεββατοκάμαραν) τὰ χρωματιστὰ παραπετάσματα εἶχαν σχεδὸν τόσον στιλπνοκόκκινον χρῶμα ὅσον τὰ φορέματα τῶν κοριτσιῶν· τὸ κομματιαστὸ κλινοσκέπασμα, ἂν καὶ ὄχι ἄσχημον αὐτὸ καθ' ἑαυτό, ἦτο παραπολὺ ἐπιδεικτικὸν ὥστε νὰ εὐχαριστήσῃ τὰ καλαίσθητα μάτια, καὶ μερικὰ ἀπὸ τὰ στολίσματα τοῦ δωματίου ἦσαν μὲν μεγάλης ἀξίας, ἀλλὰ μεταξὺ αὐτῶν ἦσαν κάτι πορσελάναι καὶ κάτι τεχνητὰ ἄνθη, τὰ ὁποῖα μιὰ φορὰ κ' ἕναν καιρὸ ἐθεωροῦντο ὡς τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς καλαισθησίας, ἀλλὰ τώρα ἐξορίζονται εἰς τὴν σοφίταν ἢ εἰς τὰ δωμάτια τῆς ὑπηρεσίας. . .

— Εἴσθε παραπολὺ καλές, ποῦ ἐλάβατε αὐτὸν τὸν κόπον ! εἶπεν ἡ κυρία Μάρσαλ.

— Τὸ ἐθεωρήσαμεν καθῆκόν μας ! εἶπε μὲ ἐπισημότητα ἡ Ἐλεονώρα, καὶ κατόπιν ἐκρυφψιθύρισε δυνατὰ στὸ αὐτὶ τῆς Δωροθέας :— Τὸ λογίδριον ! πές το λοιπόν !

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΔΚΙΔΗΣ

[*Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς Δας Σ. Ε. Μπουκήζ*]

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΚΑΠΕΛΛΟΥ

Κοπάδια-κοπάδια τὰ παιγνιδιάρικα καὶ φλύαρα σπουργιτάκια ἐπετοῦσαν ὁλόγυρα 'ς ἕνα παληοκάπελλο, τὸ ὁποῖον οἱ γεωργοὶ εἶχαν τοποθετήσῃ ὡς σκιάχτρο, ἐπάνω εἰς ἕνα μακρὺ κοντάρι εἰς τὸ μέσον ἑνὸς νεοσπαρμένου ἀγροῦ. Ἀλλὰ τὸ καπέλλο ἀντὶ νὰ τὰ σκιάζῃ, ἀντὶ νὰ τὰ τρέπῃ εἰς φυγήν, τὰ ἔκαμνεν ἀπ' ἐναντίας νὰ γελοῦν καὶ ν' ἀστειεύωνται.

— Ὦ ! εἴμεθα πονηρεμένα ἐμεῖς, γερο-καπελαδοῦρά μου, καὶ δὲν σε φοβώμαστε !

— Τί ἄσχημο καπέλλο ποὺ εἶσαι ! πατημένο καὶ στραβοχειλιασμένο ! — ἔλεγε ἕνα ἄλλο σπουργιτάκι.

— Ἐμένα μοῦ φαίνεται σὰν νὰ ἀλλοιθωρίζῃ . . .

— Ποιὸς εἶχε τὴν τιμὴν νὰ σὲ φορῇ στὴν κεφάλα του ; . . .

Καὶ ὅλο τέτοια πειράγματα . . .

— Αἴ ! σφαλᾶτε τὰ στοματάκια σας, ἀνόητα πουλάκια, ἀφῆστε ἥσυχον αὐτόν ποὺ δὲν σας ἐνοχλῇ καθόλου, καὶ παρὰ νὰ τὸν πειράζετε, κυττάξετε καλλίτερα πῶς θὰ γλυτώσετε !. . . Νά ! ἔφθασε ὁ κυνηγός !

Μόλις ἤκουσαν αὐτὰ τὰ λόγια, ὅλα τὰ σπουργιτάκια ἐπέταξαν κ' ἔφυγαν ἀστραπηδόν, χωρὶς κἂν νὰ γυρίσουν καὶ νὰ εὐχαριστήσουν αὐτὸν ποὺ μὲ τόσην γενναιοφροσύνην ἀνταπέδιδε τὸ καλὸν ἀντὶ τοῦ κακοῦ.

Ἔφυγαν ὅλα τὰ πουλάκια, σὰν νὰ τὰ εἶχε πάρῃ ὁ ἄνεμος, καὶ ἔμεινε μόνον μιὰ μικροῦλα καρδερίνα, τόσον μικρή, που δὲν ἦτο συνειθισμένη νὰ πετᾷ γρήγορα. Τὰ ἔχασε ἀπὸ τὴν τρομάραν της, κ' ἐφτερούγιζε πότε ἐδῶ καὶ πότε ἐκεῖ, χωρὶς νὰ σκεφθῇ ν' ἀπομακρυνθῇ. Ἐζητοῦσε καταφύγιον, καὶ δὲν εὕρισκε... Καὶ ὁ κυνηγός, ὡς τόσο, ἐπλησίαζε μὲ τὸ τουφέκι του !

— Ἔλα ἐδῶ ! — εἶπε μὲ κάπως ἐπιπληκτικὸν ὕφος τὸ καπέλλο, — ἔλα, καὶ σε κρύβω ἐγώ.

Κ' ἔστρεψεν ἐπάνω εἰς τὸ κοντάρι μὲ τρόπον. Καὶ τὸ πουλάκι ἐπέταξε καὶ ἐτρύπωσε εἰς τὸ τσαλακωμένον ἐσωτερικόν. Ἀπὸ ἐκεῖ, μὲ τὴν καρδοῦλάν του σπαρταριστὴν ἀπὸ τὴν λαχτάραν, ἔβλεπε τὸν κυνηγόν, ποὺ ἐπήγαινεν ἀλλοῦ, νὰ εὕρῃ ἄλλο κυνῆγι.

— Δὲν εὑρίσκω λόγους πῶς νὰ σε εὐχαριστήσω, καλό μου καπέλλο, ἀλλά, ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἑξῆς, σου ὑπόσχομαι νὰ μὴν ξαναπεριπαίξω πιὰ τὰ ἄσχημα μοῦτρά σου ! — εἶπε μὲ τὴν ἄκακον ἀφέλειάν της ἡ καρδερίνα.

— Καὶ νομίζεις πῶς ἤμουν πάντοτε ἔτσι ἄσχημη καπελλαδοῦρα, ὅπως εἶμαι τώρα ; — ἀπήντησε τὸ καπέλλο. Ἤμουν πιὸ μαύρη καὶ πιὸ γαλιστὴ καὶ ἀπὸ τὰ φτερὰ τοῦ κόρακος, καὶ ἀπὸ μέσα ἤμουν ἄσπρη καὶ μαλακὴ σὰν τὸ στῆθος τοῦ κύκνου, κ' ἐστόλιζα ἀρκετὸν καιρὸν τὸ σεβάσμιον κεφάλι ἑνὸς εὐγενοῦς καὶ καλοῦ κυρίου. . .

— Καὶ πῶς ἐβάσταξε ἡ καρδιά του νὰ σε καταντήσῃ εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν ;

— Ὦ! δὲν εἶνε αἴτιος αὐτός, ἀλλὰ σειρὰ ὁλόκληρος ἀπὸ δυστυχήματα. Ἕνα πρωί, ὁ δυνατὸς ἀέρας μ' ἐπῆρε ἀπὸ τὸ τὸ κεφάλι του, καὶ μ' ἐπέταξε στὴ λάσπη τοῦ δρόμου. Μ' ἐσήκωσε ὁ κύριος, μ' ἐκράτησε στὸ χέρι ἕως τὸ σπίτι του, κ' ἐκεῖ μ' ἐχάρισε στὸν ὑπηρέτην του. Ὁ ὑπηρέτης μ' ἔδωσε καί μ' ἐκαθάρισαν πολὺ καλά, καὶ ἀρκετὸν καιρὸν μ' ἐκράτησε καί μ' ἐφροῦσε, καί μ' ἐπρόσεχε πολύ.

Ἤμουν εὐτυχής· ἤλπιζα νὰ τελειώσω τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου εἰς ἐκεῖνο τὸ σπίτι, ὅπου ὅλα τὰ πράγματα ἦσαν εὔμορφα καὶ πολυτελῆ. Ἀλλὰ ἀπατᾶται ἐκεῖνος ποὺ ἐμπιστεύεται εἰς τὴν ἀσταθῆ τύχην.

Μίαν φοβερὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ οὐρανὸς ἐνόμιζες ὅτι ἤθελε νὰ πνίξῃ μὲ τὸ νερὸ τὴν γῆν, ὁ νέος μου αὐθέντης ἔτυχε νὰ εὑρεθῇ εἰς τὴν ἐξοχὴν χωρὶς ὀμπρέλλαν· ἐγὼ ἐπροφύλαξα τὴν κεφαλήν του, ὅσον ἠμποροῦσα ἀπὸ τὴν βροχήν. ἀλλά, διὰ νὰ προφυλάξω ἐκεῖνον, κατεστράφην ἐγὼ διὰ παντός. Ἡ κατάστασίς μου ἔγινε τόσον ἐλεεινή, ὥστε ὁ ἀχάριστος ἐκεῖνος ὑπηρέτης, ἀντὶ νὰ μὲ βάλῃ εἰς μίαν καπελλοθήκην καὶ νὰ μ' ἀφίσῃ νὰ κοιμοῦμαι ἥσυχα εἰς καμμίαν γωνίαν τῆς σοφίτας, μ' ἐπώλησεν εἰς ἕνα παλαιοπώλην. Ὅσον συλλογίζομαι τὰ βρωμερὰ κουρέλια, μὲ τὰ ὁποῖα μὲ ἀνεκάτευσαν, μοῦ ἔρχεται ναυτία, καὶ δοξάζω τὸν Θεόν, διότι ἐδῶ τοὐλάχιστον ἀναπνέω τὸν καθαρὸν ἀέρα τῆς ἐξοχῆς.

Ἀπὸ τὸν παλαιοπώλην μὲ ἠγόρασεν ἕνας χωρικός· αὐτός μ' ἐφόρεσε πολὺν καιρὸν ἐπάνω στὸ λιγδωμένο κεφάλι του, ἕως ὅτου ἡ φόδρα μου ἔλυωσε κ' ἔγινε κομμάτια. Ἄλλη ὅμως ἀτυχία μ' ἐπερίμενεν. Ἕνα πρωί, ἐνῷ ὁ χωρικὸς ὡδηγοῦσε τὸ ἁμάξι του εἰς τὴν ἀγοράν, ἔπεσα καταγῆς κ' εὑρέθην κάτω ἀπὸ τοὺς τροχούς. Ὦ ! τί πόνους ἐτράβηξα τὴν στιγμὴν ἐκείνην ! Ἔγινα πήττα, ἐτσαλακώθηκα, οἱ γύροι μου ἔσπασαν, καὶ τότε πλέον, εἶδαν οἱ ἄνθρωποι ὅτι δὲν ἠμποροῦσα νὰ χρησιμεύσω εἰς τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ κάμω τὸ σκιάχτρο γιὰ τὰ πουλάκια, τὰ ὁποῖα ὅμως ὄχι μόνον δὲν μὲ φοβοῦνται καθόλου, ἀλλὰ ἔρχονται καὶ μὲ περιπαίζουν !

— Εὐχαριστῶ πολύ, διότι μου διηγήθης τὰ θλιβερὰ συμβάντα σου, καὶ ἰδιαιτέρως, διότι μου ἔσωσες τὴν ζωήν, — εἶπεν ἡ καρδερίνα. Ὅταν ἀποκτήσω παιδάκια, θὰ τὰ πάρω νὰ ἔλθωμεν νὰ σου κάμωμεν ἐπίσκεψιν. . .

— Καλῶς νἀρθῆτε, κόρη μου ! Καὶ νὰ μάθῃς στὰ παιδάκια σου ὅτι καθῆκόν των εἶνε νὰ σέβωνται τοὺς ἀτυχεῖς ποὺ ἔχουν κακὰ γεράματα !

ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΠΟΝΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΟΝ

Ἐθέριζαν οἱ ἐργάται εἰς τὰ χωράφια τοῦ κὺρ-Πέτρου, τοῦ πλουσίου κτηματίου, καὶ ἐδούλευαν ἀπὸ τὴν χαραυγὴν ἕως τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου.

Κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν γεωργῶν, ὁ κὺρ-Πέτρος εἶχε διὰ τοὺς ἐργάτας του κάθε βράδυ ἑτοιμον τὸ φαγητὸν εἰς τὸ ἀγροτικόν του σπίτι. Ἀλλὰ ἦτο τόσον φιλάργυρος, ὥστε τους ἔβαζε νὰ τρώγουν μισοσκότεινα, μόνον μὲ ἕνα λυχνάρι τοῦ λαδιοῦ που ἐτρεμόσβυνε διαρκῶς.

Παρεπονέθησαν οἱ ἐργάται, ἀλλὰ ὁ κὺρ Πέτρος ἔκαμε τὸν κουφόν. Καὶ ἐπέρασαν μερικὲς ἡμέρες ἔτσι, ὅταν ὁ κτηματίας μας ἐμίσθωσε καὶ ἄλλον ἐργάτην, ἕναν ἐξυπνον καὶ πονηρὸν χωρικόν, ὁ ὁποῖος ἐλέγετο Παντελῆς.

Οἱ ἄλλοι θερισταὶ δὲν ἔχασαν καιρόν. Ἐνῷ ἐδούλευαν ἔξω εἰς τὰ χωράφια, ἔκαμαν τὸν Παντελῆν ἐνήμερον εἰς ὅλα τὰ διατρέχοντα.

— Ἔννοια σας ! εἶπεν ὁ Παντελῆς.

Τὸ βράδυ, ὅταν ἐκάθησαν νὰ φάγουν, ὁ Παντελῆς ἐπῆγε καὶ ἔλαβε θέσιν δεξιὰ εἰς τὸ ἀφεντικό. (Ἐλησμόνησα νὰ σας εἰπῶ ὅτι ὁ κὺρ-Πέτρος συνέτρωγε πάντοτε μὲ τοὺς ἐργάτας του εἰς τὸ ἴδιον τραπέζι). Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, κατὰ σύμπτωσιν, τὸ φαγητὸν ἦτο τραχανᾶς. Ὁ Παντελῆς, χωρὶς πολλὴν ἀργοπορίαν, γεμίζει τὸ κουτάλι του μὲ τραχανᾶ, ποὺ ἦτο ζεστὸς-καυτός, καὶ τὸ χώνει εἰς τὸ στόμα τοῦ κὺρ-Πέτρου. Κάτεται ὁ κὺρ-Πέτρος, καὶ πηδᾷ ἕως τὸ ταβάνι ἀπὸ τὸν πόνον.

— Ἐτρελλάθηκες ! φωνάζει τοῦ Παντελῆ.

— Ὄχι, ἀφεντικό, ἀπαντᾷ ὁ ἔξυπνος χωρικός. Μὰ ἤτανε τόσο σκοτεινά, που δὲν ἔβλεπα ποῦ το ἔβαζα, τὸ κουτάλι. Ἐθαρροῦσα πώς το ἔβαζα στὸ δικό μου τὸ στόμα ! . . .

Ἔπειτα ἀπὸ αὐτὸ τὸ πάθημα, ὁ κὺρ-Πέτρος ἐφρόντιζε πάντοτε νὰ φωταγωγῇ ὅπως πρέπει τὴν κουζίναν του καὶ τὴν τραπεζαρίαν του.

ΑΝΝΑ ΠΥΡΓΩΤΟΥ

Η ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ

πρὸς ἀνανέωσιν καὶ ἐγγραφὴν διὰ τὸ 1905, μὲ δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς τὸ Λαχεῖον τῶν Δώρων, μὲ δικαίωμα διατηρήσεως ἢ προσλήψεως ψευδωνύμου, καὶ μὲ ὅλα τὰ λοιπὰ προνόμια, λήγει ὁριστικῶς τὴν 15 Ἰανουαρίου. Παράτασις δὲν θὰ δοθῇ.

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Ὁ Ἰούλιος Βέρν, ὁ ἀγαπητός μας μυθιστοριογράφος, εἶχε μίαν παράξενην μανίαν, ὅταν ἦτο μικρὸ παιδί. Ἔκτιζε φωλιὲς διὰ τὰ πουλάκια εἰς τὰς κορυφὰς τῶν ὑψηλῶν δένδρων, καὶ πολλὲς φορὲς ἐξώδευεν ὅλην τὴν ἡμέραν του εἰς αὐτὸ τὸ ἔργον.

⁂

Ὁ μαρκήσιος Ἴτο ὁ μέγας πολιτικὸς τῆς Ἰαπωνίας, ἔφθασεν εἰς τὰ ὑψηλότερα ἀξιώματα μὲ μόνην τὴν ἀξίαν του. Ὁ πατέρας του ἦτο χωρικὸς κηπουρός. Καὶ τώρα ὁ μαρκήσιος ἀγαπᾷ πολὺ τὰ ἄνθη, καὶ ἔχει ἕνα θαυμάσιον τεχνητὸν ἀνθόκηπον ἰδικόν του. Εἶνε δὲ γλωσσομαθέστατος· γνωρίζει γερμανικά, ἀγγλικά, γαλλικὰ καὶ κινεζικά, ὅσον καὶ τὴν μητρικήν του γλῶσσαν.

⁂

Ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας ἐδέχθη ἐσχάτως εἰς ἀκρόασιν τὸν Φλωριζὲλ φὸν Ρόϋτερ, τὸν περίφημον διὰ τὴν τέχνην του νεαρὸν βιολιστήν, ὅστις εἶχεν ἐπισκεφθῆ πέρυσι καὶ τὰς Ἀθήνας καὶ ἔδωκε συναυλίας εἰς τὸ Βασιλικὸν Θέατρον.

— Τί ἔκτακτον πνευματικὴν ἀνάπτυξιν ἔχει αὐτὸ τὸ παιδί ! καὶ τί θαυμάσια που ὁμιλεῖ τὰ ἀγγλικά ! παρετήρησεν ἡ βασίλισσα.

Ὅταν δὲ τὸν ἐπροσκάλεσε νὰ μείνῃ καὶ νὰ πάρῃ τὸ τσάϊ εἰς τὸ παλάτι, ὁ μικρὸς βιολιστὴς ἐσήκωσε μὲ ἀπελπιστικὰ κινήματα τὰ χέρια του, καὶ ἐζήτησεν ὡς χάριν νὰ μὴ μείνῃ, διότι ἡ ὀρχήστρα τὸν ἀνέμενε διὰ νὰ κάμῃ δοκιμάς, καὶ τὸ καθῆκόν του ἦτο νὰ μὴ κάμῃ τοὺς μουσικοὺς νὰ περιμένουν ἄπρακτοι.

Ὁ Φλωριζὲλ ἔχει ἕνα βιβλίον εἰς τὸ ὁποῖον ἔχουν γράψῃ καὶ ὑπογράψῃ πολλὰ βασιλικὰ πρόσωπα.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ πρόγευμα:

Ὁ ἀδελφὸς τοῦ *Ἄνθους τῆς Ἐλπίδος* στρέφεται καὶ τοῦ λέγει. «Ὁποιος πιῇ πρῶτος τὸ γάλα του, θὰ πιῇ καὶ τῶν ἀλλονῶν.» Καὶ τὸ *Ἄνθος τῆς Ἐλπίδος*, τοῦ ὁποίου τὸ φλυτζάνι εἶνε γεμάτο :

— Ὄχι δά, κατάλαβε ! ὁποιος τὸ πιῇ τελευταῖος θὰ πιῇ καὶ τῶν ἀλλονῶν. !

Θυμᾶμαι ὑπὸ τῆς Δουκίσσης τῶν Σαλόνων

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΑΛΜΒΑΝΟ καθημερινῶς λύσεις τῶν προβλημάτων τοῦ Ἀνανία. Τὰς ἐπιστολάς αὐτὰς παραδίδω εἰς τὸν ἴδιον, ὁ ὁποῖος ἀργότερα θὰ δημοσιεύσῃ τ' Ἀποτελέσματα καὶ θὰ διανείμῃ τὰ βραβεῖα που ὑπεσχέθη. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι φαίνεται πολὺ συλλογισμένος αὐτὸς τὰς ἡμέρας, καὶ ὅταν τον ἐρωτοῦν, ἀπαντᾷ : «Ναί, ἔχω μεγάλη *συλλογή*... ἀπὸ λύσεις.»

Τελεῖαν, λεπτομερεστάτην στατιστικὴν τῶν Εὐσήμων τοῦ 1904 μοῦ ἔστειλε τὸ *Κόκκινον Κρίνον* [10 Ε]. Φαντασθῆτε ὅτι δὲν παραλείπει οὔτε ἐκείνους που ἐπῆραν ἓν μόνον Εὔσημον εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἔτους! Εἰς τὸ τέλος ἐπισυνάπτει καὶ στατιστικὴν τῶν βραβείων τοῦ 1904. Ἰδοὺ μερικοὶ ἀριθμοί: Καθ' ὅλον τὸ ἔτος ἀπενεμήθησαν 28 πρῶτα βραβεῖα, 54 δεύτερα καὶ 82 τρίτα: τὸ ὅλον βραβεῖα 164. Ἐκ τῶν Α' Βραβείων τὰ 22 ἐδόθησαν εἰς ἀγόρια, καὶ τὰ λοιπὰ 6 εἰς κορίτσια. Ἐκ τῶν Β' Βραβείων, 43 εἰς ἀγόρια καὶ 11 εἰς κορίτσια. Ἐκ τῶν Γ' Βραβείων, 62 εἰς ἀγόρια καὶ 20 εἰς κορίτσια. Ἐβραβεύθηταν λοιπὸν ἐν ὅλῳ 127 ἀγόρια καὶ 37 κορίτσια.

Διακριθεῖσα Ἀρσακειάς, [ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολὴν πού μου γράφεις μετὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ «χρυσὸ δοντάκι.» Ἀκόμη δὲν εἶδα τὸν Δ. Β. μὲ τὴν στολήν του· ἀλήθεια, δὲν του μοιάζουν τὰ κίτρινα; Εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας σου καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι σιγὰ-σιγὰ θὰ ἀναστατώσῃς ὅλην τὴν τάξιν.

Σοῦ ἔστειλα τὰ βραβεῖά σου, Λεμονάνθαρ [ΕΕ]. Πόσον καιρὸν ἔκαμες νὰ μοῦ γράψῃς ! Ἀλλ' ἀφοῦ ἦτο μόνον ἀπὸ τὴν πληθώραν τῶν μαθητόντων, δὲν πειράζει. Λαμπρὰ τφόντι ἡ ἰδέα τοῦ Σχολείου τῶν Ἀδελφῶν Τριανταφυλλίδου νὰ κάμνῃ κάθε χρόνον Ἀγορὰν ὑπὲρ ἐθνικοῦ ἢ φιλανθρωπικοῦ σκοποῦ.

Γηραιὲ Νεῖλε, ἡ ἐπιστολή σου μ' ἐχαροποίησεν ὑπερβολικά, πρῶτον διότι μοῦ ἀνήγγειλε τοὺς γάμους τῆς ἀγαπητῆς μου *Μέμφιδος*, — δὲν το ἤξευρα, τὰ ἐγκάρδια συγχαρητήριά μου, — καὶ δεύτερον, διότι ἀκόμη μίαν φορὰ μοῦ ἀπέδειξε, τὴν θερμήν σου ἀγάπην, — φοῦ οὔτε αἱ πολλαί σου ἀσχολίαι οὔτε αὐτὴ ἡ «κατὰ τὸ πλεῖστον τοῦ χρόνου διεύθυνσις τοῦ καταστήματος τοῦ *πάππου σου*» ἴσχυσαν νὰ σε ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὸν κύκλον μας.

Ἄργησες νὰ μου γράψῃς, *Πεπόνι τῆς Μπέκρατας* [ΕΕΕ], ἀλλὰ μὲ ἀπεζημίωσες μὲ ὡραιοτάτην ἐπιστολήν. Ναί, διὰ νὰ εὐχαριστηθῇ κανεὶς ταξειδεύων, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ὑπάγῃ εἰς καμμίαν μεγάλην καὶ λαμπρὰν πόλιν· καὶ εἰς μίαν μικρὰν διασκεδάζει, ὅταν εὑρίσκῃ τόσον καλὰς φίλας, τόσον ὡραίαν συντροφιάν. Σοῦ εὔχομαι νὰ διαπρέψῃς καὶ σὺ γρήγορα, ὅσον κ' αἱ φίλαι μου, τὰς ὁποίας ζηλεύεις, — χωρὶς νὰ τας φθονῇς.

Σὲ συγχαίρω διὰ τὰ εὐγενῆ αἰσθήματά σου, *Οὐδεὶς* [ΕΕ]. Ἀλλὰ δυστυχῶς, τοιοῦτον κατάλογον δὲν εἰμπορῶ νἀνοίξω καὶ διὰ τοῦτο τὰ πωσταλένια ἐπέρασα εἰς λίμδον σου. Οἱ τόμοι μου δὲν εἶνε ἀκριβοί. καὶ ἀφοῦ τἄνειρόν σου εἶνε νὰ τους ἀποκτήσῃς, εἰμπορεῖς νὰ τους ἀγοράζῃς σιγὰ-σιγά, ἕνα ἕνα. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον πολλοὶ φίλοι μου ἀπέκτησαν ὅλην τὴν συλλογήν.

Σ' εὐχαριστῶ, *Βασιλεῦ τῶν Ρόδων* [ΕΕ] δι' ὅσα γράφεις, καθὼς καὶ διὰ τὸ ποιηματάκι τῆς Βίκοσιεπταετηρίδος μου Ἂν καὶ ἀργά, σὲ συλλυποῦμαι διὰ τὸν θάνατον τοῦ σεβαστοῦ σου πάππου.

Καὶ σεῖς πάλιν, *Φαίνων* καὶ Σκ, δὲν δίδετε ἕν ἄλλο ὄνομα; Τὸ ὄνομα θὰ κάμῃ τὸν Σύλλογόν σας νὰ διαπρέψῃ εἰς τὸν διαγωνισμόν, ἢ αἱ ἐνέργειαι τῶν μελῶν του;

Πραγματικῶς, *Ἀπόγονε τοῦ Πύρρου* [ΕΕΕ], ἀφοῦ τὸ περιοδικόν μου ἐκδίδεται ἐπὶ 27 ἤδη ἔτη, πολλοί, πλεῖστοι ἀκὸ τοὺς διακρινομένους σήμερον εἰς τὴν κοινωνίαν ὑπῆρξαν συνδρομηταί μ' υ. Καὶ τώρα κυνῶμαι, δι' αὐτούς, ὅπως βέβαια θὰ κυνῶμαι καὶ σὲ μίαν ἡμέραν.

Εἰς τὸν *Περσέα* [ΕΕ] ὑπεσχέθησαν ὡς δῶρον τοῦ νέου Ἔτους ὅλους τοὺς τόμους μου, ὅσους δὲν ἔχει, καὶ ὅλους τοὺς τόμους τῆς Βιβλιοθήκης μου. Φανταστῆτε λοιπὸν τὴν χαρά του διὰ τὴν θυμασίαν αὐτὴν Πρωτοχρονιάν !

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους : *Ἀκάνθινον Στέφανον* [Μ. Σ. ἡ ἐπιστολή σου μὲ διέθεσε λαμπρά· ἡ περὶ ἡ: ἐρωτᾶς εἶνε συνδρομήτρια· ἀλλὰ χαιρετισμοὺς δὲν εἰμπορεῖς νὰ δημοσιεύσῃς παρὰ εἰς τὰς Μ. Ἀγγελίας, σύμφωνα μὲ τὸν 'Οδηγόν·) *Ποιὸν Φίλλαν* [ἄνευ ἀρχικῶν· τὸ πρῶτον ποὺ ἤθελες δὲν εἶνε κατάλληλον διὰ τὸν κύκλον μας· καὶ ἂν θέλῃς νὰ εἶμεθα φίλοι, πρέπει προπάντων νὰ

ἔχῃς ὑπ' ὄψει σου ὅτι περὶ τοιούτων πραγμάτων δὲν γίνεται λόγος εἰς τὴν «Διάπλασιν»') Ἄξενον Λυκάωνα (Κ. Κ. φύλλα ἕστειλα καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας·) καὶ *Στέμμα τῆς Ἑλλάδος* (Κ. Τ. αὐτὰ ἐκ τῶν 31 ψευδωνύμων τὰ ὁποῖα προτείνεις· τὴν ἐπιστολήν σου ἔδωσα εἰς τὸν Ἀνανίαν.)

Ἀλλαγαὶ ψευδωνύμων: *Ὑπὲρ Πατρίδος* (ἄνευ ἀρχικῶν· [ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν·) καὶ *Πλανωμένη Ψυχή* (δεκτόν.)

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ
ΗΤΟΙ ΧΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

γ'.— Ἡ *Ἐαρινὴ Ἑσπέρα* [ΕΕΕ], ἐνέγραψε τὸ ὑπ' ἀριθ. 30 εἰς τὸν τόμον τοῦ 1904 συσταθὲν παιδίον ἐκ Βώλου. Τὴν εὐχαριστῶ ἐξ ὀνόματος τοῦ εὐεργετηθέντος καὶ τὴν συγχαίρω διὰ τὰ εὐγενῆ της αἰσθήματα.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: ἡ *Κυματίζουσα Σημαία* μὲ τὸ *Ἀκτινοβόλον Ἄστρον*, *Φίλημα τοῦ Κύματος*, *Ἴον*, *Φίλημα Σκιᾶς* καὶ *Παιδικὴν Χαράν* — ὁ *Ἕλλην Ἀθληνῆς* μὲ τὴν *Ἄγκυραν τῆς Σωτηρίας*, *Ὠχρὸν Ἀμάραντον*, *Γοργόφτερην Ἐλπίδα*, *Ἐαρινὴν Νεφέλην* καὶ *Ὀπτασίαν Παραδείσου* — ἡ *Ὠχρὰ Ἀκτὶς* μὲ τὴν *Αὔραν τοῦ Πηλίου*, *Ὀπτασίαν Παραδείσου*, *Πνοὴν τοῦ Ζεφύρου* καὶ *Φίλημα τοῦ Κύματος* — ὁ *Πύργος τῆς Πέτρας* μὲ τὸ *Παιδὶ τῆς Καρδιᾶς* καὶ *Κόμητα τῆς Κεφαλληνίας* — ἡ *Ἑσπερία Αὔρα* μὲ τὴν *Πικραμένην Καρδούλαν*, *Μικρὸν Ναύαρχον*, *Ἀπαστράπτοντα Μανδόαν*, *Σερενάταν τοῦ Σοῦμπερ* καὶ *Σθενελαΐδαν* — ἡ *Μαρία τῶν Μεδίκων* μὲ τὴν *Ἀγνὴν Ψυχήν*, *Κῦμα τοῦ Φαλήρου*, *Ὠχρὰν Ἀκτῖνα*, *Ὠραίαν Λευκάδα* καὶ *Ὠραίαν Ἀμαζόνα* — τὸ *Φῶς τῆς Νυκτὸς* μὲ τὸ *Πεπρωμένον*, *Ἰλιακὴν Ἡρωΐδα*, *Γοργόφτερην Ἐλπίδα*, *Ψάλτην τῆς Ἐλευθερίας* καὶ *Καρδιογνώστην* — τὸ *Φίλημα Σκιᾶς* μὲ τὴν *Εὐαίσθητον Καρδίαν*, *Φλογερὰν Ἀκτῖνα τοῦ Σουλίου* καὶ *Ὠραίαν Λευκάδα* — ἡ *Κυρία Τρίχα-Τράγκα* μὲ τὴν *Ἰδιότροπον Νεάνιδα* — ἡ *Λευκὴ Νὺξ* μὲ τὴν *Πάντα Γελαστὴν* καὶ *Πικραμένην Καρδούλαν* — ὁ *Μπάτης τοῦ Σαρωνικοῦ* μὲ τὸ *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς*, *Κίτρινην Μόσχαν*, *Μικρὰν Ἀνθοκόμον* καὶ *Μελαγχολικὸν Ἐρημίτην* — ὁ *Φαίων* μὲ τὴν *Ἀμαρυλλίδα*, *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς*, *Ταρλαμπουμπαν*, *Γλωσσοκοπάταν* καὶ *Μικρὸν Βιολιστήν* — ἡ *Ἀνθοῦσα Νεότης* μὲ τὴν *Ἀθῶαν Καρδίαν*, *Ζαππίδα*, *Κυανόλευκον Σημαίαν* καὶ *Ὠχρὸν Τραγουδιστήν* — ὁ *Ζοφερὸς Μεσαίων* μὲ τὴν *Βαρυαλγοῦσαν Ὀρφανήν*, *Κυπριακὸν Ἀστέρα*, *Δουκισσαν τῶν Σαλώνων*, *Ξενιτευμένο Ἑλληνόπουλο* καὶ *Μακρολαίμην* — τὸ *Πεπρωμένον* μὲ τὴν *Ἡρωΐδα τῆς Μακεδονίας*, *Διχηγόρον τῆς Νεολαίας*, *Ἠρίγκιπα Τζάλμιαν*, *Κῦμα τοῦ Φαλήρου* καὶ *Νοητὴν Ρομφαίαν* — ὁ *Κυρίαρχος τῆς θαλάσσης* μὲ τὴν *Οὐρανοβάμονα Φαντασίαν*, *Ζαππίδα* καὶ *Κονασιμόδον* — ὁ *Οὐδεὶς* μὲ τὴν *Ἀθῶαν Καρδίαν*, *Ἱπποτικὴν Καρδίαν Λευλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* καὶ *Περιβόλι τῆς Καρδιᾶς* — ἡ *Σερενάτα τοῦ Σοῦμπερ* μὲ τὸν *Μικρὸν Βιολιστήν*, *Λευκὴν Νύκτα*, *Ὠραίαν Λευκάδα*, *Ἀργοναυτικὴν Ἐκστρατείαν* καὶ *Κρεάδην* — ὁ *Μελαγχολικὸς Ἐρημίτης* μὲ τὸν *Ὑπερήφανον Νέον*, *Νυκτοφύλακα*, *Θεσσαλικὸ Μενελεδάκι*, *Ὀρεκτικὸ Ραπανάκι* καὶ *Πατατράκ* — τὸ *Πεπόνι τῆς Μπάκραινας* μὲ τὸ *Μὴ με λησμόνει*, *Νηρηΐδα τοῦ Πηνειοῦ*, *Χαλκιδέα Δημοκοντόρου* καὶ *Ζουλείκαν* — ὁ *Θαλάσσιος Ἀφρὸς* μὲ τὴν *Ἀποπτᾶσαν Ἐλπίδα*, *Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου* καὶ *Αἱμοσταγῆ Λρωστῆρα*.

Τῶν καθυστερούντων τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν δὲν δημοσιεύονται νέαι προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς, ἂν δὲν ἀνταποδώσουν πρῶτα διὰ τοῦ Γραφείου μας τὰ ὀφειλόμενα.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ξανθὸν Βοσκόν*, *Θαλάσσιον Ἀφρὸν* (ἔστε λαφυσιῶ, ἀφοῦ εἶσαι νησιώτης, δὲν εἶμπορεῖ νὰ μὴ σου ἀρέσουν τὰ θαλασσινά· πῶς ἐπῆγεν ὁ διαγωνισμὸς τῶν μαθηματικῶν;) *Ναυταπούλαν τοῦ Μεσολογγίου* ([ΕΕΕ] τὸ τελευταῖον σου τετράδιον ἦτο καλλιτεχνικώτατον· καὶ ἡ ἐπιστολή σου μὲ τὰ κάλαντα χαριτωμένη·) *Φίλημα Σκιᾶς* (ἡ ἐπιστολή σου ἐδόθη εἰς . . . τὸν ἐξυμνούμενον ψυχογυιόν·) *Ἡρωΐδα τῆς Μακεδονίας* (τὸ Σῆμα καὶ ἡ ἀπόδειξις σοῦ ἐστάλη· [ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν·) *Μελαγχολικὸν Ἐρημίτην* ([ΕΕ] σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα ἐνθουσιώδη γράφεις· εἶδα μὲ χαρὰν μου ὅτι ἐτύπωσες ἐπιστολικὸν χάρτην μὲ τὸ ψευδώνυμόν σου·) *Ἀστερόεντα Οὐρανὸν* ([ΕΕ] σοῦ πέρασε τὸ συνάχι; κατώρθωσες νὰ πείσῃς κανένα ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ δὲν σε πιστεύουν; ἀλήθεια, τί περίεργα παιδιά!) *Βυζαντινὸ Δηδόνι* ([ΕΕ] ἔστειλα ὅλοι σ' εὐχαριστοῦν διὰ τὰς εὐχάς σου καὶ σε ἀντασπάζομαι· τὰ σέβη μου εἰς τὴν καλήν σου μητέρα, τῆς ὁποίας οἱ ἔπαινοι μὲ κολακεύουν πολύ·) *Φωστῆρα τῆς Ἠπείρου* (βραβεῖον ἔστειλα·) *Σερενάταν τοῦ Σοῦμπερ*, *Τύλλον Ὀστίλλιον* ([ΕΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν·) *Ναυσικᾶν* ([ΕΕ] ὅλα ἐλήφθησαν· σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ὡραίας εὐχές· καὶ ὁ κ. Φαίδων σὲ ὑπερευχαριστεῖ δι' ὅσα γράφεις·) *Ἄσμα Νηρηΐδος* (ἔστειλα·) *Δικέφαλον Ἀετὸν* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολὴν μὲ τὴν μετάφρασιν τοῦ τεμαχίου τοῦ Σιβ·) *Γοργόφτερην Ἐλπίδα* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλεβα μετὰ τὴν 26 Δεκεμβρίου θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 11 Φεβρουαρίου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας ἐπὶ φακέλλου, ὃν ἕκαστος κερδίζει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

42. Λεξίγριφος.

Πτερωτὴ θεὰ μὲ χρῆμα
Ποῦ ὁ πολίτης καταβάλλει,
Ὡς βυζαντινὸς μεγάλος
Αὐτοκράτωρ θὰ προβάλῃ!

Ἐστάλη ὑπὸ Σ' Θιουρέλη

43. Μαγικὴ Εἰκών

— Δυστύχημα! Τρέξετε! Ἕνας ἐπιβάτης ἔπεσεν ἀπὸ τὸ βαγόνι... Ποῦ εἶνε;

44. Ἀναγραμματισμός.

Προφήτην τῶν Ἑβραίων
Ἂν ἀναγραμματίσῃς,
Τὴν δοτικὴν ἀστέρος
Εὐθὺς θὰ σχηματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χειμωνιάτικου Ἥλιου

45. Αἴνιγμα.

Εἶμαι μικρόν, τόσο μικρόν κοῦ μάλις με θωρεῖς·
Καὶ ὅμως ὁσάκις μ' ἀπαντᾷς θυμάζεις κι' ἀπορεῖς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πεπρωμένου

46. Γωνέα.

```
  +*****  = Ἀρχιτέκτων.
 *+*****  = Ζῷον.
**+****   = Κράτος.
***+***   = Μυθοποιός.
****+**   = Ποταμός.
*****+*   = Νῆσος.
******+   = Ἥρως.
```

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν κράτος τῆς Ἀσίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Δυσθέου

47. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων.

Ποταμὸς τῆς Κολχίδος — ζῷον = φθόγγος +
Ἀρχ. πόλις — ποταμὸς = φθόγγος +
Μέρος φυτοῦ — ζῷον = δυνητικὸν +
Ὄρος τῆς Ἑλλάδ. — κτηνικὸν = ἀναφορικόν.

Ἄθροισμα ὑπολοίπων: Πτηνόν.

Ἐστάλη ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Κεφαυνοῦ

48-52. Φωνηεντόγριφος.

Δι' ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φωνήεντος, ὁσαιδήποτε φορὰς ἐπαναλαμβανομένου, καὶ διὰ τῶν κάτωθι συμφώνων, ὧν ἡ τάξις δύναται νὰ μεταβληθῇ, σχηματίσε πέντε λέξεις:

δμ - μξ - σλθς - ρτκ - μγλ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγγέλου τῆς Ἐλπίδος

53. Διπλῆ συλλαβικὴ ἀκροστιχίς.

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν χώραν τῆς Ἀσίας, αἱ δὲ δεύτεραι ἀστερισμόν:

1. Κάτοικος χώρας ἑλληνικῆς. 2. Ἐπαγγελματίας εἰς τὴν ἀγορά. 3. Ἀρχαία δυτικὴ βασίλισσα. 4. Ἄνεμος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζοφεροῦ Μεσαίωνος

54. Ἐλλιποσύμφωνον.

οι - οιοι - οια

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θαλασσίου Ἀφρου

55. Γρῖφος.

```
          ην                  ΥΣ
    ην        ή        ην
                                     ΥΣ          ΥΣ
ην                      ην  ΥΣ      ἀσκ'                ΥΣ
                ΥΓΡ'
    ην                  ην              ΥΣ          ΥΣ
          ην                  ΥΣ
```

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κυματιζούσης Σημαίας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 47

513. Ἡσιόνη (η, σῖ, ο, νῖ) — 514. Δῆλος δέλος — 515. Ἠλίας - Ἰλιάς — 516. Ἡ τράπουλα

517. **ΑΠΔΩΝ** 518. *Καλὸν ἐντάφιον ἐστὶν ἡ βασιλεία* (Θεοδώρα.) —
ΒΥΡΩΝ
ΠΡΙΩΝ 519. Διὰ τοῦ σοῦ: *Πλούσιος*, *Αὔγουστος*, *Σοῦσα*, *Τρίπους*, *Ἐξουσία*, *Ροῦς* =
ΚΡΗΤΗ
ΩΛΕΝΗ
ΠΑΣΤΕΡ. — 520-523. 1, Ροὶ (ΧΑΙΟ Ρῆνος...) 2, Μηλέα (τΑ ΕΛΗ Μολύνουσι...) 3, Καρυὸ (ΑΥΡΑ Κλίνει...) 4, Μορέα (ΑΕΡΟ-Μελι.) — 524. Καρὶς — ἴς = *Κὰρ* + (Χὴν — ν=) *γῖ* + (Χελιδὼν — χέλι =)*Διὸν* = ΚΑΡΧΗΔΩΝ. — 525-526. 1, Ὁ δράκος. 2, Τὸν Φεβρουάριον, διότι ἔχει μόνον 28 ἡμέρας. — 527. *Πᾶν ὅ,τι συμβαίνει, συμβαίνει ἀναγκαίως.* (Πᾶν ὅτι σὺν - 6' ἐν η - σὺν 6' ἐν η - ἂν ἂν καὶ ὡς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λέπτα 10, διὰ οἱ τοῦς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὁλιγωτεραι τῶν 10 πληρονονται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Ρωσσοϊαπωνικὸς πόλεμος ἔληξε, φίλτατον *Ἰαπωνικὸν Χρυσάνθεμον*. — Φίλημα Σκιᾶς. [Ε. 11]

ΔΩΡΟΝ πρωτοχρονιάτικον ἔξοχον εἶνε καὶ οἱ δύο κομψότατοι τόμοι τῶν **Διηγημάτων Ξενοπούλου** (*Φαίδωνος*), πωλούμενοι εἰς τὸ Γραφεῖόν μας ἕκαστος φρ. 3. — Διὰ τοὺς συνδρομητάς μας, τοὺς ἀγοράζοντας καὶ τοὺς δύο ὁμοῦ, φρ. 4,50 μόνον, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 5.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1905